

nem — mondta egy biológus. A napsütés az egész földnek és minden emberi léleknek örömet fakasztó drága ajándéka. Az öröm saját lelki állapotunk és másokkal szemben elkövetett tetteink tükröződése. A tiszta gondolat és a jócselekedet örömet és boldogságot fakaszt.

Farsang van; Isten gyermekeinek arca a boldogságot és derűt kell hogy sugározza. Minden adottságunk megvan ahhoz, hogy lelki harmóniában éljünk Istennel és embertársainkkal. De nem egy túlvilági életben, hanem itt a földön. Jézus is a hangsúlyt a földi életben elérhető jóra, igazra, szépre, nemesre helyezte. A hit és derű evangéliumát hirdette: örvendezetek, ti tiszta szívűek, kik Isten országát keressetek. A hit lelki örömeink fakasztója. Isten igaz életre, alkotó munkára, örömmök terjesztésére alkotta az embert, akinek hivatása a tökéletesség felé való törekvés. Legyen Istenbe vetett hitünk a derű, a jókedv, az evangéliumi örömmüzenet hírnöke. Az élet komoly kötelességteljesítésében pedig legyen az életünket átmelegítő ragyogó napsugár. Alakítsa ki bennünk a farsangi hangulatban élő jézusi embert, aki igaznak, boldognak és megelegedettnak érzi magát. Az élet hétköznapi gondjai fölé emelkedve lelkünk teljen meg fényvel és örömmel, hogy lehessünk egy új, fejlődő, tiszta emberi élet építői. „Örüljete az Úrban, vigadozzatok, ti igazak! Örvendezetek mindnyájan, ti egyeneslelkűek.“ Ámen.

BENEDEK ÁGOSTON

PÁLYAFUTÁSUNK TITKA

1Kor 9,24—26

Mintha közvetlenül hozzánk szólnának a felolvasott bibliai versek. Mintha nem is a korintusbelieknek, hanem egyenesen nekünk íródtak volna már évszázadokkal ezelőtt. Nekünk, ma élő híveknek. Nekünk, kik oly gyakran panaszkodunk az időre.

A panaszok hallatán ezt mondjuk: „Ilyen a modern élet. Könyörtelenül gyors, s aki nem siet, lemarad.“ — Eszünkbe sem jut, hogy az élet mindig ilyen lehetett. Sőt midőn ezt állítom, kétkedni van kedvünk.

Meglepő, de a közel kétezer évvel ezelőtt élő és író apostol, ugyan-ezen gondolatokat jól ismerte. Pál apostol korában ismertek voltak a görög olimpiai játékok, így a versenyfutás is. Egy kijelölt versenypályán — akárcsak napjainkban — több versenyző, atléta indult, hogy gyors futással a lehető legrövidebb idő alatt győzze le az előtte feszülő távot s utasítsa maga mögé vetélytársait. Pályájának végén a győztes átvehette jutalmát, győzelmi jelvényét: egy babérkoszorút. Innen az apostoli hasonlat, mely a felolvasott bibliai versek bizonyossága szerint az életet a versenypályán való futáshoz, az embert pedig a versenypályán futóhoz hasonlítja.

Megállapítást nyert az is, hogy bár futásunkban mindannyian magatörtető, tusakodó futók vagyunk: nem mindenki veheti el az igazi jutal-

mat. Pályafutásunk céljainak kihangsúlyozott különbözősége által az apostol éles határvonalat von, megkülönböztetést tesz az eddig egymáshoz hasonlóknak vélt futók között. Vannak ugyan, akik látszólag jól, eredményesen futnak s futásuk végétével koszorút is nyernek, de csak romlandó, nem igazán értékes koszorút.

Ezekkel szemben — írja az apostol a keresztényekre kötelező érvénnyel bíró útmutatást — mi a romolhatatlan koszorút vagyunk hivattak elnyerni. „Úgy fussatok, hogy elvegyétek.“

Mi ez a „romolhatatlan koszorú“? Mindannyiunk számára ismerős valamennyire ez a kifejezés. Elegendő talán annyit megemlíteni, hogy egy másik levelének gyakrabban magyarázott helyén így ír az apostol: Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltetett nekem az élet koronája. A két szöveg kapcsolata, bár nem ugyanazon levélben szerepelnek, kétségtelen és félreérthetetlen. Keresztény életünknek értékes, maradandó életcéljairól van szó.

Az apostol azonban nem áll meg a hasonlat egyszerű felfedésénél, s nem elégszik meg a célok különbözőségének megcsillantásával sem. Pál a cselekvés embere. A mindennapok keresztény életének gyakorlati embere. Tudja, hogy nem elég a helyes életpálya ismerete s a cél látása; a „hogyan“ kérdésére is felelnie kell. Szinte hallja gyülekezete tagjainak, levele olvasóinak s a jövő nemzedékének útmutatást, „receptet“ kérő, sürgető kérdését: „Hogyan fussunk hát, hogy a romolhatatlan koszorút, az életnek koronáját elnyerjük?“ S úgy tesz, mint a versenyt futók sajátos, gazdag versenytapasztalatokkal bíró, bölcs edzője: saját pályafutásának kipróbált, győzelemre segítő, diadalmas módszereit ajánlja. „Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos.“

Pályafutásunk sikerének titka rejlik e szavakban. Érdemes megvizsgálni őket.

Aki nem bizonytalanra fut, az a cél ismeretében van. Futása nem céltalan. Nem is a célok között válogatni nem tudó, ide-oda kapkodó, erejét szétforgácsoló, felörlő, zilált vergődés — hanem egyenes, szívesen célra törő, állandó előrehaladás.

Futása eredményességében hite van. Ezért viaskodása nem bizonytalan, kilátástalan levegőt vagdosó, meddő szélmalomharc, hanem mindig újabb és újabb erőket felszínre hozó, gyönyörűségecs tusakodás, melyre igaz a próféta ígéret, hogy akik hittel futnak, azoknak erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el (Ézs 40,31).

Az apostol bölcs élettapasztalatának, keresztényekhez intézett tanácsának ismeretében vizsgáljuk meg, hogyan viszonyul a ma vallásos embere ezen követelményekhez.

Az általános tapasztalat azt mutatja, hogy nagy súlyt fektetünk érvényesülésünkre, életpályánkon való előrehaladásunkra. Jó látni azt is, hogy vannak, akik nem a „romlandó koszorút“ hajhásszák, hanem igazi értékes életcélok felé törekednek, s ama „romolhatatlan koszorút“ szeretnék keresztényi életük koronájaként elnyerni.

Testvéreim! Pál apostol a beszédem alap gondolatául felvett versekkel pályafutásunkat átfogóan értelmező, örök érvényű tanácsot, saját élettapasztalatából fakadó útmutatást adott a keresztényeknek. Nekünk

is. Foglaljuk össze, ismételjük el még egyszer, hogy pályafutásunkban hasznát vehessük:

— Válasszatok és tüzzetek ki magatok elé értékes, Isten akaratával egyező, maradandó életcélokat;

— Pályafutásotok minden tusakodása e cél felé, ezen romolhatatlan koszorúra irányuljon;

— Hittel fussatok a kitűzött cél felé, tudván, hogy pályafutásotok, viaskodásotok nem szélmalomharc, nem levegőt vagdosó meddő tusakodás, hanem győzelemre vivő, gyönyörűséges küzdelem, melynek végén nektek ítéltek a romolhatatlan koszorú, az életnek koronája.

Úgy fussatok hát, hogy elvegyétek! Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

ÚJ ÉVET KÖSZÖNTŐ KÉZFOGÁS

Zsolt 76,12a

Bölcső mellett állok. Szaporábban dobogó szívvel fürkészem az új élet rejtelmét. Titkokat próbálok feszegetni. A bölcső kincsének még fel sem nyíló szempillái mögött már a jövőt kutatom.

Isten gondviselő szeretetének áldásaként adatott nekem az újszülött. Rám bízott minden értékeivel, javaival, mint áldott, formálható lehetőség. Még nem tudhatom, hogy percei, napjai vagy hónapjai bíztak-e rám. Csak azt érzem, tudom, hogy valaki felelősséggel tartozik, hogyan sáfárkodik értékeivel, javaival. S ez a valaki én vagyok.

Mint minden kezdet ígézetében, kissé bizonytalan lélekkel nyúlok az 1976-os számmal jelzett új élet felé, hogy magamhoz öleljem. Hiszen nem tudhatom még, hogy mi lesz, mivé alakulhat az örökösen megújuló bölcső küldötte. Olyan lesz-e, mint testvérei — az előbbi évek? Életálmaimat, reményeimét valóra váltó, életemet megszépítő, boldoggá tevő alkalmakat rejteget-e, vagy csak komor bánatot, fájdalmas gondokat, keserű csalódásokat hoz-e magával? Még nem tudhatom. A ma született gyermek bölcsőjét titkok lengik körül. De magamhoz ölelem zsenge első napjától — napos korától — kezdve, szívemre szorítom szaporán dobbanó szívét, s érzem annak lüktetését, dobbanását, az idő homokórájának perceit aláhullani. Órákká, napokká öregedni. Jelenből múlttá lenni. Egyszóval: élni. S míg a jövő titokzatos üzenet-hangjainak neszezésére figyelek, tudatosul bennem, hogy a jó Isten gondviselése az én kezembe is letette az új élet formálható lehetőségeinek anyagát. Gyorsan tovatűnő perceinek hozománya, tartalma tőlem is függ. S amint ráébredek — bölcső melletti megállásom lélegzetet is visszafojtó ígézetében — az életet, s benne életemet is alakító, formáló megbízatásomra, hivatásomra, megértem tisztán, világosan azt is, hogy a hangsúly nem egészen a kezdet és a vég pillanatain van. Nem a születés vagy a halál pillanata a fontos, lényeges csupán, hanem ami közöttük van: a születés és a halál korlátai közé szorított, véges földi élet. A lehetőségekkel megáldott élet maga. Nemcsak az újév születésének pillanata, hanem sokkal inkább ennek az új évnek még az ismeretlenség homályába ve-